

AAN EEN ZIJDEN DRAADJE, de Chinezen komen

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord		3
Hoofdstuk 1	Inleiding	15
Hoofdstuk 2	Historische Mijlpalen en Imperia	11
Hoofdstuk 3	Centraal Azië, belangrijke schakel in Zijderoute(s)	24
Hoofdstuk 4	Oude Zijderoute(s)	35
Hoofdstuk 5	Nieuwe Zijderoute(s)	47
Hoofdstuk 6	Verval en machtsmisbruik in VS en EU	56
Hoofdstuk 7	China en de buurlanden in Zuidoost-Azië	66
Hoofdstuk 8	China en India	69
Hoofdstuk 9	Impact Nieuwe Zijderoute(s) en Rusland	71
Hoofdstuk 10	Nieuwe Zijderoute(s) en Afrika, Iran en Turkije	78
Hoofdstuk 11	Nieuwe Zijderoute(s) en Zuid- en Midden-Amerika	81
Hoofdstuk 12	Nieuwe Zijderoute(s) en toekomstperspectief voor VS	84
Hoofdstuk 13	Nieuwe Zijderoute(s) en toekomstperspectief voor Europa	85
Hoofdstuk 14	Enkele Toekomstscenario's	87
Hoofdstuk 15	Neoliberalisme en Staatskapitalisme	89
Hoofdstuk 16	Epiloog	94

VOORWOORD

Het rommelt in de wereld en oorlogen hangen in de lucht. Eind 2021 was ik van plan een paar jaar te stoppen met het schrijven van boeken en ik wilde een reeks van 10 boeken afsluiten met een boek over het veranderende geopolitieke krachtenveld, mede aan de hand van het Chinese masterplan voor de nieuwe Zijderoute(s). Mijn belangrijkste beweegreden voor dit thema was dat ik er destijds van overtuigd was (en nu nog steeds ben) dat de economische en militaire krachtsverhoudingen de komende decennia ingrijpend gaan veranderen en dat de mono polaire wereld, waarin de VS sinds het einde van de 2^e Wereldoorlog de scepter zwaaiden, zal worden vervangen door een multipolaire wereld, waarin Eurazië en vooral China, Rusland en India centraal staan.

Daarnaast was en ben ik ervan overtuigd dat de meeste mensen in het Westen de impact van deze omwenteling niet goed beseffen en dat de VS een dergelijke ontwikkeling niet voetstoots zullen aanvaarden en er alles aan zullen doen om dit door China geïnitieerde strategische masterplan (Belt and Roadinitiatief) te frustreren. Het was de wijze Atheense generaal Thucydides die al pakweg 2.400 jaar geleden voorspelde dat een dominante macht (in zijn tijd Athene en in onze tijd de VS) een opkomende macht (in zijn tijd Sparta en later Syracuse en in onze tijd China) niet zonder slag of stoot zal tolereren en dat dit vrijwel altijd tot grootschalige oorlogen leidt.

We leven anno 2023 in een zeer turbulente en uiterst gevaarlijke wereld en op meerdere plekken in de wereld bestaan (potentiële) casus belli die (in)direct te relateren zijn deze veranderende krachtsverhoudingen. De proxyoorlog in Oekraïne is daar een goed voorbeeld van. Ik heb jaren in Oekraïne gewoond, heb dit land goed leren kennen en in februari 2014, toen ik daar verbleef, voorspelde ik de huidige proxyoorlog al tijdens de door de VS geregisseerde coup d'état, die bekend staat als de Maidanrevolutie. Ook Taiwan is zo'n hot spot.

Al ruim 100 jaar is de economische potentie van Eurazië een ware nachtmerrie voor de machtselites in Angelsaksische landen. De schrik slaat hen om het hart bij de gedachte dat landen als Duitsland, Rusland en China een economische tandem gaan vormen. Diverse oorlogen in de afgelopen eeuw speelden zich af op dit geopolitieke schaakbord. Het was de Amerikaans-Poolse Havik Zbigniew Brzezinski, die in zijn boek *The Grand Chessboard* in 1997 het fundament legde voor de strategische visie van de Amerikaanse Neocons over Eurazië.

Hij was destijds de invloedrijke veiligheidsadviseur van de VS. Paul Wolfowitz de onderminister van Defensie van de VS ontwikkelde in de periode 1994-1999 de naar hem ontwikkelde strategisch militaire doctrine, die er in essentie op neer kwam dat de VS onder geen enkel beding meer een opkomende militaire concurrent moest dulden. Er was maar 1 superpower en dat waren de VS en dat moest zo blijven. De Amerikaanse Politicoloog, Socioloog en filosoof Francis Fukuyama ging zelfs zo ver om te spreken van het einde van de geschiedenis.

De VS hadden voorgoed gewonnen, maar hoogmoed komt voor de val. Rusland verkeerde in die tijd in een deplorabele positie, het immense land zat sociaaleconomisch volledig aan de grond na het uiteenvallen van de Sovjetunie en Amerikaanse oligarchen plunderde het land van zijn natuurlijke rijkdommen, er heerste totale anarchie waarin gangsterbendes het land terroriseerden en het Russische leger en de overheid waren op sterven na dood.

China was in net begonnen in die tijd met de economische revolutie van Deng Chao Ping en stelde economisch en militair nog niet zo veel voor. Op het geopolitieke schaakbord van Brzezinski moest Rusland bij voorkeur in stukken geknipt worden en eind van de 20^e eeuw konden weinigen vermoeden dat Rusland als een sfinx uit de as zou herrijzen onder leiding van president Poetin en dat China zich in een razend tempo zou ontwikkelen tot een economische wereldmacht.

De legers van Rusland en China zijn inmiddels ook van wereldformaat en kunnen zich meten met die van de VS, die bijna elk jaar 1 triljard dollar uitgeven aan zijn oorlogsmachine en zich nog steeds profileren als politieagent van de wereld, vooral in die landen die rijk zijn aan waardevolle grond- en brandstoffen of een belangrijke strategische ligging hebben. De metamorfoses van Rusland en China leiden sinds pakweg 2014 tot grote geopolitieke spanningen.

Hoewel het Amerikaanse buitenlandse beleid sinds president Nixon er altijd op gericht was geweest China en Rusland van elkaar te scheiden, bereikte men door een agressief expansiebeleid van de VS sinds begin deze eeuw exact het tegenovergestelde, Rusland en China hebben nu een stevig bondgenootschap en onderhouden prima (economische) betrekkingen en datzelfde geldt ook in toenemende mate voor India.

Het buitenlandse beleid van de VS over Europa laat zich in de kern als volgt samenvatten: houd Duitsland klein, Rusland buiten en de VS binnen Europa. Vooral in het afgelopen decennium heeft de EU en de daaronder ressorterende Europese landen zich steeds meer opgesteld als vazallen van de VS. Ik heb rond het begin van deze eeuw nog even de verwachting gehad dat de EU een eigen (buitenlandse en economische) koers zou gaan varen en haar vleugels zou uitslaan op het wereldtoneel, maar dat bleek een illusie.

Het opblazen van de Nordstreampijpleidingen door de VS in september 2021 heb ik als absoluut dieptepunt ervaren, in het bijzonder de zelfdestructieve en dociele houding van de Duitse kanselier Olaf Scholz, die de Duitse belangen verloochende. Nu al leidt de Duitse economie enorme schade en zullen de gevolgen van deze terroristische daad decennialang doorklinken omdat deze economische industriële reus domweg niet zonder de goedkope fossiele brandstoffen van Rusland kan gedijen.

Nog nooit heb ik in een tijd geleefd waarin blinde propaganda door de mainstreammedia zo welig tierde als nu ten aanzien van de proxyoorlog in Oekraïne. Mooie leuzen, zoals strijden voor democratie, a rule based order zijn als je er goed naar kijkt in feite lege hulzen, nog even los van het feit dat de regels vooral voor de anderen, maar niet voor onszelf in het Westen gelden. Wij kunnen deze regels naar believen én eenzijdig veranderen en het Westen meet continue met 2 maten.

De hypocrisie in het buitenlandse beleid van dat Westen spat ervan af en niemand, ook niet de politieke elites van het Westen kennen zelf de regels van deze rule based order, waaraan voortdurend gerefereerd wordt. De regels van het internationale recht, die na de 2^e Wereldoorlog tot stand kwamen, worden door datzelfde Westen stelselmatig aan de laars gelapt.

Dat bleef niet onopgemerkt bij niet-Westerse landen (80% van de wereldbevolking) die zich nu massaal afkeren van het Westen en zich graag willen aansluiten bij de zogeheten BRICS-landen, die de komende decennia een economische alliantie van formaat zal worden en die de VS én EU naar de kroon zullen gaan steken. Wat ik na de Maidanrevolte in Kiev in 2014 niet goed kon inschatten was welke prijs Rusland bereid was te betalen voor een militaire interventie, of men militair sterk genoeg was voor een dergelijke operatie of dat men het leger eerst nog moest moderniseren of dat Rusland zou kiezen voor een diplomatieke oplossing om de relatie met het Westen te sparen.

Toen ik destijds familie en vrienden inlichtte dat de situatie in Oekraïne weleens zou kunnen gaan escaleren zullen ze mij ongetwijfeld voor gek hebben verklaard. Ten eerste wisten de meeste mensen in Nederland niet eens waar Oekraïne lag op de kaart, laat staan dat ze ook maar iets wisten van de geschiedenis en de toebedachte positie van dat land binnen het masterplan van de nieuwe Zijderoute(s). Oekraïne betekent letterlijk grensland en al millennia-lang was dat gebied de belangrijkste corridor geweest tussen Oost (Azië) en West (Europa). Het is in mijn beleving dan ook geen toeval dat juist daar de pleuris uitbrak in 2014.

In deze lange geschiedenis vonden er diverse allesverwoestende invasies in Rusland plaats, zowel vanuit Centraal Azië (Hunnen en Mongolen) als vanuit Europa (Polen, Fransen en Duitsers) omdat de route naar Rusland geen natuurlijke barrières kent. Grote delen van Oekraïne maakten deel uit van dat grotere Rusland en pas in 1991 werd Oekraïne een zelfstandig land met een grote Russische minderheid (1/3) in vooral de voormalige Russische gebieden in het Oosten en Zuiden van het land.

Toen mijn boek medio december min of meer gereed was voor publicatie stelde president Poetin een in mijn ogen een glashelder ultimatum aan het Westen waarbij hij een streep in het zand zette voor wat betreft de toetreding van Oekraïne tot de NAVO. Al sinds 2007 had hij klip en klaar talloze keren verklaard dat het opnemen van Oekraïne binnen de NAVO een rode lijn was die Rusland onder geen beding kon accepteren en dat de ongelimiteerde uitbreiding van de NAVO richting Rusland in strijd was met de gedane toezeggingen door het Westen in 1991 en de daaropvolgende jaren. In de notulen van die gesprekken zijn die toezeggingen vastgelegd, maar niet formeel in een verdrag.

In het recht geldt het adagium gemaakte overeenkomsten (ook mondeling) strekken partijen tot wet, maar in het geval van Ruslands gerechtvaardigde veiligheidsbelangen lijkt dit in de ogen van het Westen niet te gelden, hetgeen volgens mij een superioriteitsgevoel bij de Westen verraadt en grenst aan een vorm van racisme. President Poetin stelde eind 2021 een nieuwe veiligheidsstructuur voor waarin ook de strategische belangen van Rusland zouden worden gerespecteerd en waarin Oekraïne neutraal bleef.

Was dit nu echt zo onredelijk? Kijk op de kaart van 1991 en die van nu en zie welke landen die Rusland omringen lid zijn geworden van de NAVO. Omdat Oekraïne bij alle invasies in Rusland de ideale corridor was gebleken wegens een gebrek aan natuurlijke hindernissen was een lidmaatschap van de NAVO voor dat land geen strategische optie voor Rusland, nog even los van het feit dat het plaatsen van massavernietigingswapens op enkele minuten afstand van de grote steden van Rusland voorzienbaar zou zijn.

Zijn aanbod werd bot en uiterst arrogant van de hand gewezen en we kennen inmiddels de gevolgen daarvan. Oekraïne is voorgoed verloren, betreurt inmiddels ruim 500.000 dode soldaten en is economisch verwoest, ook omdat in de door de Russen veroverde gebieden in het Oosten van dat land het belangrijkste deel van het nationaal inkomen werd verdiend. Ik had in de versie van mijn boek uit december 2021 een gestage maar geleidelijke groei voorzien van Eurazië, maar medio december 2021 werd mij glashelder dat alles in een razendsnelle stroomversnelling kwam en ik besloot dit boek tot nadere orde op te schorten en niet te publiceren.

2 jaar volgde ik de geopolitieke ontwikkelingen op de voet en ik had 2 opties, te weten: of ik zou het boek over de geopolitieke impact van de Zijderoute(s) nooit meer publiceren vanwege het razendsnelle tempo en de onvoorspelbare wendingen of ik zou toch het geactualiseerde script publiceren in de wetenschap dat het gemakkelijk kan worden ingehaald door de realiteit. Ik heb voor het laatste gekozen.

Er zijn de laatste jaren prima boeken geschreven over de nieuwe Zijderoute(s) en die gaan vooral over de inhoudelijke plannen in geografische, infrastructureel-technische en economische zin. Daar gaat dit boek in essentie niet over. Het centrale thema van dit boek is wat deze geopolitieke aardverschuiving voor ons in het Westen kan gaan betekenen en wat wellicht de meest wijze strategie is, anders dan blind en emotioneel de gewapende strijd aan te gaan met opkomende wereldmachten en landen, die hun gerechtvaardigde positie opeisen na eeuwen van kolonisatie en uitbuiting door dat Westen. Onderschat de restraintsentimenten in die landen niet!

Anders dan de VS zie ik op dit moment geen harde bewijzen dat landen als China, India en Rusland een imperium nastreven, anderen hun wil willen opleggen en al helemaal niet dat zij dit militair willen afdwingen. Ze willen domweg handeldrijven en hun welvaart vergroten. Ook ben ik niet de mening toegedaan dat Rusland (delen van) Europa militair wil gaan veroveren. Dit idee-fixe hoor ik al sinds mijn schooltijd. Daar heeft Rusland niet eens de militaire capaciteit en middelen voor.

Rusland zal zich daarentegen eerder totaal afwenden van het Westen omdat er volop economische kansen liggen in het Oosten. Rusland heeft het Westen totaal niet nodig. De animo van talrijke landen, ook in Afrika en Midden-en Zuid-Amerika om toe te treden tot de BRICS-landen is zo groot, dat het Westen zich eens goed achter de oren moet krabben of hun hautaine, arrogante, zelfingenomen houding ten opzichte 2/3 van de wereldbevolking nu wel zo slim is.

Continu onderschatten wij in het Westen hun technische talenten en economische talenten en overschatten we de onze. Terwijl de VS en de EU zich vooral focussen op volstrekt contraproductieve economische sancties tegen Rusland en obscene wapenleveranties aan Oekraïne, met geen enkel perspectief op militair succes, smeden de (aspirant)BRICS-landen op constructieve wijze het ene economische verbond na het andere en richt men zich vooral op het versterken van de onderlinge infrastructuur, het benutten van economische kansen en het versterken van hun diplomatieke betrekkingen, gebaseerd op basis van gelijkwaardigheid. Deze positieve mind-set en energie staan in schril contrast met onze destructieve houding.

Deze frisse geopolitieke wind appelleert kennelijk zo sterk aan de wensen en sentimenten bij talrijke landen dat ook veel landen in Afrika en Zuid- en Midden-Amerika serieuze belangstelling hebben getoond deelgenoot te worden van deze nieuwe multipolaire wereld. Men is de eeuwenlange overheersing en het moreel koeioneren van het Westen helemaal zat. Ken uzelf zeiden de oude wijze Grieken.

Wij in het Westen, met de VS voorop, zijn gespeend van elke vorm van zelfreflectie en empathie voor andersdenkenden en we gaan zelfs zo ver om onszelf, bij monde van Eurocommissaris Borrell te kenschetsen als de tuin van Eden tegenover een stelletje achterlijke landen die deel uit maken van een imaginaire jungle. Het losraken van de werkelijkheid is ronduit riskant. Een gedegen omgevingsanalyse ontbreekt.

Hoogmoed komt voor de val en feitelijk klopt er helemaal niets van dat negatieve beeld. Het is het noodlot van elke imperialist. Men strijdt, innoveert en piekt, krijgt veel welvaart, wordt gemakzuchtig en (geestelijk) lui, raakt in verval zonder dat men dit zelf door heeft en delft vervolgens het onderspit tegen opkomende en meer gedreven (innovatieve) machten die hen overvleugelen in alle opzichten.

Als ik naar de geschiedenis van pakweg de afgelopen 5.000 jaar kijk zie ik steeds hetzelfde patroon. Ook de VS zijn over the hill, zowel economisch, financieel, moreel als militair, maar willen dat niet inzien noch aanvaarden, net zomin als de Britten dat deden vanaf de 1^e Wereldoorlog. In ons land hebben we een irrationele voorliefde voor de VS niet gebaseerd op feiten en wij volgende de VS in vrijwel alles.

Bij de meeste mensen bestaat het waanbeeld dat de VS de 2^e Wereldoorlog heeft gewonnen, maar niets is minder waard, het was de voormalige Sovjetunie die Nazi-Duitsland versloeg en met een mensenoffer van ruim 27 miljoen Sovjetburgers, tegenover 430.000 Amerikanen waarvan het merendeel in Zuidoost-Azië sneuvelde. Marketing is uitgevonden in de VS en men excelleert in verkooppraatjes, het spinnen van verhalen en mainstream-media hier en daar zijn niet mee geïnteresseerd in de werkelijkheid en feiten, maar in het managen van de gepercipieerde werkelijkheid door het publiek.

Van een pluriforme onderzoeksjournalistiek is in mijn land zeker geen sprake meer, maar dat is essentieel voor een democratie om goed te kunnen functioneren. Hoewel we pretenderen zelfstandige, kritisch denkende burgers op te leiden, menen deze media het narratief te moeten voorschrijven en oeverloos te herhalen. Wie buiten de geijkte paden treedt zal onderworpen worden aan (digitale) groepsdwang, (zelf) censuur, uitstoting en uitsluiting.

Of we het tij van serieus verval van het Westen nog kan gaan keren kan ik op dit moment, na het fiasco van de proxyoorlog in Oekraïne, moeilijk inschatten, want ik zie nauwelijks aanwijzingen van enige zelfreflectie of omgevingsbewustzijn, zeker bij de politieke elites, die trouwens in mijn leven nog nooit zo'n bedroevende intellectuele kwaliteit hebben gehad. Toch acht ik het de moeite waard een andere koers op zijn minst te verkennen, te doordenken en te overwegen.

Doen we dit niet dan is een 3^e Wereldoorlog voor mij niet de vraag of deze er komt, maar wanneer deze zal starten. Gelet op de razendsnelle geopolitieke ontwikkelingen op dit moment maak ik enig voorbehoud bij de houdbaarheidsdatum van mijn analyses hierna. Volgens sommigen is de 3^e Wereldoorlog al gestart en begon deze net als de 1^e en de 2^e met een lokaal conflict dat zich regionaal en mondiaal uitbreidde.

Het is een gegeven in de geschiedkunde, dat je pas zekerheid hebt over de juistheid van de analyses als het stof is neergedwarreld en je minstens 10 jaar verder bent. Omdat ik mijn hoop heb gevestigd op het gezonde verstand van het publiek en beslist niet op het onnavolgbare gedrag van de politieke elites, heb ik dit boek zo toegankelijk mogelijk gemaakt voor een breed publiek omdat ik meer waarde hecht aan gezond verstand dan aan technocratische studeerkamerwijsheden.

Hoofdstuk 1 INLEIDING

We leven in een tijd waarin iedereen die dat echt wil zich kan verdiepen in tal van onderwerpen en wetenschappen. Met logisch gezond verstand en een zekere kritische grondhouding kan je heel ver komen. Heel veel mensen zijn totaal niet geïnteresseerd in (wereld)geschiedenis en geopolitiek en zullen dat ook nooit worden. Anderen baseren zich louter op berichten in de mainstreammedia en helaas zijn die berichten doorspekt met propaganda, hiaten en feitelijke onzin.

Er wordt maar 1 kant van een zaak belicht, elke nuance ontbreekt en de lezer wordt min of meer gedwongen te kiezen tussen de goeden (en dat zijn wij in het Westen) en de slechten (dat zijn alle landen die het aandurven een andere koers te varen en het Westen uitdagen). Natuurlijk is de wereld niet zo zwart wit, maar de meeste burgers lijken deze eenvoud comfortabel te vinden en baseren daarop hun mening, zijn niet bereid zich verder te verdiepen in de materie of hebben daar gewoonweg geen tijd voor.

Volgens de Amerikaanse schrijver Mark Twain herhaalt geschiedenis zich niet (exact), maar rijmt het wel. De Italiaanse geschiedkundige en filosoof Giambattista Vico herkende bepaalde cycli in de menselijke geschiedenis en ik kan het nog veel eenvoudiger maken. Imperia komen en gaan, kennen hun tijd van bloei, consolidatie en verval totdat hun rijk over is. Voor mij is het evident dat de VS op alle mogelijke denkbare terreinen in verval zijn.

Dat gaat echter niet zonder grote spanningen of (wereldwijde) conflicten. Veel nieuws wat over burgers wordt uitgestort is te herleiden tot dit soort fricties of het nu gaat over de proxy-oorlog in Oekraïne, de gefingeerde spanningen tussen China en Taiwan of zelfs rellen in Kazachstan, Georgië of Kosovo. Het zijn allemaal stuiptrekkingen om de tanende hegemonie van de VS.

Wereldrijken worden arrogant, zelfgenoegzaam en gaan aan hun eigen succes ten onder. Dat is altijd zo geweest. De geopolitieke (macht)verhoudingen zijn de laatste jaren sterk aan het veranderen en zijn na de door de VS uitgelokte proxyoorlog in Oekraïne alleen maar in een stroomversnelling gekomen, ook omdat het voor veel landen in de wereld duidelijk is geworden welke machtsspelletjes door het Westen er in hun nadeel gespeeld worden.

Ook in Afrika, Zuid- en Midden-Amerika en Azië groeit het zelfbewustzijn en de drang naar meer soevereiniteit en zelfbeschikkingsrecht. Frankrijk wordt de deur gewezen in Niger en eilandjes in de Stille Oceaan durven met China in plaats van de VS in zee te gaan. De animo voor de BRICS-landen is groot en is het aantal leden is onlangs fors uitgebreid. Hoewel mensen en culturen sterk onderling kunnen verschillen wil niemand overheerst worden door anderen. Dat is een universeel gegeven.

Tijdens dat proces van zelfbewustzijn is men tevens geneigd terug te kijken op het verleden en dan in het bijzonder de geschiedenis van pakweg de afgelopen 250 jaar. Na de industriële revolutie zwaaiden de Britten wereldwijd de scepter en creëerden een imperium waar de zon nooit onderging. In aanloop naar de 1^e Wereldoorlog stredden vooral de West-Europese landen om grondstof-rijke koloniën in Afrika en Azië.

Na de 2^e Wereldoorlog namen de VS het stokje over van de Britten, zij het op een meer geraffineerde manier waarbij geld, chantage, dwang en uiteindelijk regimechanges of militaire interventies de belangrijkste instrumenten werden. In die periode pleegden de VS 72 (militaire)interventies en legden talloze landen economische sancties op. We staan aan de vooravond van een belangrijk keerpunt in de geschiedenis, waarbij landen als China, Rusland, India, Brazilië en vele andere vaak grondstofrijke landen hun gerechtvaardigde positie op het wereldtoneel opeisen.

Ik ga deze ontwikkeling en de situatie in die landen niet romantiseren want dat is een valkuil die bij dit soort geopolitieke aardverschuivingen op de loer ligt, maar het Westen doet er goed aan beter te leren luisteren naar deze landen en hun eigen hoogmoed vaarwel te zeggen om in de toekomst wereldwijd nog een rol van betekenis te kunnen spelen. Nu wordt er door het Westen helemaal niet geluisterd naar de argumenten en motieven van die landen.

Op dit moment zijn de voortekenen niet bepaald gunstig. Arrogantie, betweterigheid en zelfgenoegzaamheid zijn hardnekkige kwalen. De gedachte dat wij in het Westen in alles beter zijn is domweg niet waar. Er zijn boekenkasten vol geschreven over landen als China, Rusland en India. Dat ga ik in dit boek niet herhalen of proberen te verbeteren. Ook zijn er in recente jaren prima boeken geschreven over de oude en nieuwe Zijderoute(s).

Ook daar zou ik graag naar willen verwijzen. De geïnteresseerde lezer wordt anno 2023 geacht zelf via het internet op zoek te gaan naar deze bronnen, een uitgebalanceerde mening te vormen en het kaf van het koren te scheiden (want er wordt ook heel veel onzin en feitelijke onjuistheden verkondigd). Dit boek probeert de leek in rap tempo op hoofdlijnen wegwijs te maken in het veranderende geopolitieke krachtenveld omdat dit de komende jaren ook ons leven in het Westen ingrijpend zal kunnen gaan veranderen.

Misschien bent u niet geïnteresseerd in geopolitiek, maar geopolitiek is wel geïnteresseerd in u. In feite is het Chinese masterplan voor Eurazië een infrastructureel megaproject gericht op handel bedrijven op deze grootste landmassa ter wereld, waar zoals gezegd 2/3 van de wereldbevolking leeft. Dit megaplan onderscheidt zich van de Amerikaanse hegemonie door het niet willen afdwingen of opleggen van normen, waarden en een monocultuur aan de participerende landen en juist dat spreekt velen kennelijk aan.

Ook is er een sterke drang bij die landen om een nieuw monetair stelsel te creëren en onder het juk uit te komen van de (Petro) dollar, waarop een belangrijke deel van de macht en welvaart van de VS sinds de jaren 70 van de vorige eeuw is gebaseerd. Men is Wall-Street en London City zat want de (Petro)dollar wordt regelmatig door de VS misbruikt voor niet monetaire politieke doeleinden, hetgeen natuurlijk funest is voor het vertrouwen in een munteenheid. Niet alleen de dollar maar ook de door de VS gedomineerde instituties, zoals de Wereldbank en het IMF zijn een doorn in het oog van andere landen.

Omdat de (Petro) dollar 1 van de belangrijkste pijlers is voor de Amerikaanse welvaart en suprematie en deze het mogelijk maakt om er 750 militaire bases in de wereld op na te houden, wordt aantasting van deze positie van de (Petro) dollar door de VS gezien als een existentiële bedreiging.